

Φώτης Μιχαήλ, Ποιος θα μας σώσει από το Άγχος;

Αυτές τις ημέρες, η αγωνία των

σχολικών εξετάσεων δοκιμάζει σκληρά, αλλά γόνιμα, τις υπάρξεις μας και αποκαλύπτει, θέλοντας και μη, κάθε τυχόν προσωπικό έλλειμμα αυτοεκτίμησης, υπομονής, ψυχραιμίας, πίστεως και θάρρους.

Γονείς και παιδιά φαίνεται πως πλήττονται σχεδόν εξίσου. Πρώτοι, όμως, οι γονείς οφείλουν να δείξουν τις αντοχές τους απέναντι στις επιθέσεις του δαιμονίου της υπέρμετρης και αδικαιολόγητης αγωνίας και έπειτα τα παιδιά.

Τα παιδιά, χωρίς να το καταλαβαίνουν, αντιγράφουν συνήθως τους ψυχικούς κυματισμούς και τις καρδιακές αναταράξεις των γονέων τους.

Γονείς με μόνιμη ταχυκαρδία, με συνεχείς εφιδρώσεις, με μουσκεμένες παλάμες, με φιλαυτία και έπαρση, με βλέμμα διαρκώς τεταμένο, με αϋπνίες μαρτυρικές, με γλώσσα κοπίδι, με απροκάλυπτη επίδειξη πλούτου και ισχύος, γονείς που ποτέ τους δεν λένε "πρώτα ο Θεός", είναι σχεδόν αδύνατον να γλυτώσουν από παιδιά αγχώδη και πανικόβλητα.

Το κунήγι του αψεγάδιαστου, της πρωτιάς και της τελειότητας έχει πολύ εγωϊσμό, γι' αυτό και κουρελιάζει τον άνθρωπο.

Η τελειότητα είναι του Θεού, δεν είναι των ανθρώπων. Στους ανθρώπους ταιριάζει η αγιότητα και όχι η τελιομανία. Το ένα έχει να κάνει με την οντολογία μας, το άλλο σχετίζεται με ρηχές και εφήμερες ψυχολογικές αναπληρώσεις.

Ο αθλητής της αγιότητας δηλώνει ελάχιστος και αμαρτωλός και παραδίνεται εν μετανοία στα χέρια του Θεού, εντελώς απαλλαγμένος από αγωνίες, άγχη και ανασφάλειες.

Ο τελειομανής κυνηγός των πρωτείων περηφανεύεται για την "καθαρότητά" του, καυχιέται για τις εξαιρετικές του "ικανότητες", κομπορρημονεί για την "ευφυΐα" του, αλλά δεν βρίσκει ησυχία ούτε λεπτό. Το άγχος ριζώνει βαθιά μέσα στην ψυχή του και οι ανασφάλειες τον καθιστούν αγιάτρευτο ασθενή επ' αόριστον.

Όταν οι άνθρωποι δεν βλέπουνε τίποτε άλλο μπροστά τους, εκτός από τα αριστεία και τις διακρίσεις, εκτός από τις ανέσεις και την καλοπέραση, εκτός από τον εαυτό τους και το συμφέρον τους, τελικά δαιμονίζονται.

Χάνουν δηλαδή την χαρά και την ειρήνη την εσωτερική, και η καρδιά τους πνίγεται από ανασφάλειες, άγχος και πανικό.

Έτσι μας βεβαιώνουν οι σύγχρονοι κοινωνιολόγοι και ψυχίατροι, έτσι μας μαθαίνουν, αιώνες τώρα, οι φιλοσοφούντες αρχαίοι πρόγονοί μας, έτσι μας διδάσκουν εμπειρικά και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας.

Με αφορμή τις εξετάσεις στα σχολεία δημοσιεύονται, αυτές τις ημέρες, ένα σωρό κείμενα, με σκοπό την παροχή οδηγιών -σε γονείς και παιδιά- για την αντιμετώπιση των περιστατικών άγχους και πανικού.

Εκείνο, όμως, που παρατηρείται είναι ότι όλες αυτές οι συμβουλές βασίζονται καθαρά πάνω σε τεχνικές ψυχολογικού ελέγχου του άγχους και ποτέ σχεδόν δεν προσεγγίζεται το θέμα οντολογικά.

Είναι κρίμα να γυρίζουμε τις πλάτες μας στις δικές μας πατροπαράδοτες και δοκιμασμένες θεραπευτικές μεθόδους και να μας γυαλίζουν στο μάτι τα κάθε λογής εισαγόμενα θεραπευτικά υποκατάστατα.

Οι δυτικές κοινωνίες, οι λεγόμενες και πολιτισμένες, γέμισαν από ψυχιάτρους, αλλά οι αρρώστιες τους οι ψυχικές δεν μπόρεσαν τελικά να θεραπευτούν. Και πώς να θεραπευτούν από ψυχιάτρους, που δεν πιστεύουν στην ύπαρξη της ψυχής;

Ενώ, οι δικές μας οι κοινότητες, πριν ακόμα πέσει η λοιμική του άκρατου και άκριτου εκδυτικισμού, δεν ήξεραν τι θα πει αυτοχειρία ούτε είχαν πείρα άγχους και πανικού.

Στα αδιέξοδα, στις στεναχώριες και τις αγωνίες της ζωής οι δικές μας οι κοινότητες εύρισκαν γιατρεία σε δυο μεγάλα και πολύπειρα θεραπευτήρια, που τα συναντούσες παντού. Δεν έλλειπαν από πουθενά, οι πόρτες τους ήτανε πάντοτε

ανοιχτές και η θεραπεία προσφερόταν εντελώς δωρεάν!

Το ένα θεραπευτήριο ήταν το Σχολείο το ελληνικό, και το άλλο η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Σήμερα, δυστυχώς, τα δυο αυτά παμμέγιστα θεραπευτήρια του Γένους μας έπαψαν να λειτουργούν όπως παλιά.

Στην θέση των σχολείων του Γένους βάλαμε διεστραμμένα, ξενόφερτα και αρρωστημένα εκπαιδευτικά προγράμματα και την κοσμοσώτειρα απλότητα του Εκκλησιαστικού Γεγονότος την αντικαταστήσαμε, εν πολλοίς, με τα πάσης φύσεως επινοήματα της ανθρωποκτόνου εκκοσμίκευσης.

Έτσι, όμως, και στις δυο περιπτώσεις, είναι ολοφάνερο ότι αγγίξαμε τα όρια της αίρεσης. Και, ως γνωστόν, η αίρεση δεν θεραπεύει. Και δεν θεραπεύει, διότι η αίρεση, από μόνη της, είναι αρρώστια βαριά και δυσίατη.

Για τις σημερινές αγωνίες και τα άγχη των παιδιών μας, **χιλιάδες** ψυχίατροι, χιλιάδες κοινωνιολόγοι και άλλοι τόσοι περισπούδαστοι παιδαγωγοί καταφέρνουν, όπως φαίνεται, ελάχιστα.

Ενώ, για τα άγχη και τις μεγάλες αγωνίες των παππούδων μας **έφτανε και περίσσευε στο χωριό η ειρηνοποιός και αγιαστική παρουσία ενός παραδοσιακού δασκάλου και ενός ενάρετου και απλού παπά.**

Πηγή: impantokratoros.gr